

14.6.2002

206/4/00

Ratkaisija: Apulaisoikeusasiamies Petri Jääskeläinen

Esittelijä: Vanhempi oikeusasiamiehensihteeri Erkki Hännikäinen

YHDENVERTAISUUS EKO-MAKSUJEN PERIMISESSÄ

1 KANTELU

A on 24.1., 29.4., 5.5 ja 16.5.2000 osoittanut oikeusasiamiehelle kantelukirjoitukset, joissa hän arvostelee Someron kaupunginvaltuuston 8.11.1999 § 50 hyväksymää jätemaksutaksaa. Taksan 3 §:ssä on määrätty, että mikäli jätteen haltijalla on Loimi-Hämeen Jätehuolto Oy:n toimialueella vakinaisen asunnon lisäksi vapaa-ajan asunto, ns. EKO-maksu peritään vain vakituisen asunnon osalta. A:n mukaan kaikkia vapaa-ajan asunnon omistajia tulee kohdella yhdenvertaisesti siitä riippumatta, missä tämän vakinainen asunto sijaitsee.

A arvostelee myös yleensä EKO-maksun perimistä. A viittaa eduskunnan ympäristövaliokunnan mietintöön nro 11/1993 vp hallituksen esityksestä jätelaiksi (HE 77/1993 vp) ja katsoo, että koko jätehuollon kustannukset tulisi kattaa yhdellä maksulla, joka perustuisi mieluummin aiheuttamisperiaatteeseen ja olisi siis jätemäärään sidottu. Silloin kun tämä ei ole mahdollista, maksujen tulisi olla verrannollisia kiinteistöjen keskimääräiseen käyttöaikaan.

2 SELVITYS

2.1 Someron kaupunginhallituksen selvitys ja A:n vastine

Kaupunginhallituksen selvityksen mukaan EKO-maksulla katetaan jätteiden hyötykäytön ja kotitalouksien ongelmajätehuollon järjestämisestä sekä jäteneuvonnasta ja jätehuollon kehittämisestä aiheutuvat pääoma- ja käyttökustannukset. Kaupunginhallitus on todennut selvityksessään, että kun otetaan huomioon EKO-maksulla katettavat palvelut, ei merkitystä ole sillä, kuinka monta kiinteistöä palveluiden käyttäjällä on Loimi-Hämeen Jätehuolto Oy:n toimialueella.

A on antanut vastineen kaupunginhallituksen selvityksen johdosta.

2.2 Suomen Kuntaliiton lausunto

Suomen Kuntaliitto on todennut lausunnossaan muun muassa seuraavan:

"Ilmeisestikään asia ei todellisuudessa ole aivan niin yksinkertainen, että jätteen haltijan käytössä olevien kiinteistöjen määrä ei vaikuttaisi millään tavalla hyötyjätteen ja ongelmajätteen määrään, näiden jätteiden käsittelyn kannalta tarpeellisten palveluiden luomiseen ja ylläpitoon taikka jäteneu-

vonnan toteuttamiseen. Vakinaisenkin asukkaan käyttämää loma-asuntoa silmällä pitäen on kuntaan luotava hyötyjäte- ja ongelmajätehuollon järjestelmä. Myös loma-asuntoalueilla saatetaan joutua erikseen tiedottamaan ja neuvomaan jäteasioissa. Loma-asuntoa saattavat käyttää muutkin kuin vakinainen asukas, minkä valvonta on käytännössä vaikeaa. Tämä johtaa siihen, että vakinaisten asukkaidenkin loma-asunnot saattavat aiheuttaa lisää jätehuollon kustannuksia."

2.3

Korkeimman hallinto-oikeuden päätös EKO-maksua koskevassa asiassa

Kantelun johdosta tänne on hankittu kopio korkeimman hallinto-oikeuden päätöksestä 26.2.2002 taltio 391 EKO-maksusta vapauttamista koskevassa asiassa.

Perhon kunnanvaltuusto oli hyväksynyt jätemaksutaksan, jonka mukaan EKO-maksu perittiin sellaiselta vapaa-ajan asunnolta, jonka haltijalla ei ollut vakituista asuntoa Järviseudun Jätehuolto Oy:n toimialueella. Sellaisilta vapaa-ajan asunnoilta, joiden haltijoilla oli vakituinen asunto sanotun yhtiön toimialueella, ei mainittua maksua peritty. Yhden ja kahden huoneiston vakinaiselta asuinkiinteistöltä maksu oli 150 markkaa ja vapaa-ajan asunnolta 70 markkaa.

Jätteenhaltija, jonka kotipaikka oli Järviseudun Jätehuolto Oy:n toimialueen ulkopuolella, oli tehnyt hänelle vuodelta 1999 vapaa-ajan asunnon osalta määrätystä EKO-maksusta muistutuksen Perhon kunnan tekniselle lautakunnalle, joka oli hylännyt sen.

Jätteen haltija valitti teknisen lautakunnan päätöksestä Vaasan hallinto-oikeuteen. Hän vetosi hallinto-oikeudelle antamassaan vastineessa siihen, että koska Perhon kunnassa asuville ei ollut määrätty vastaavanlaista EKO-maksua, sitä ei voitaisi periä myöskään ulkopaikkakuntalaisilta, ja pyysi muun muassa tällä perusteella vapautusta maksusta.

Hallinto-oikeus hyväksyi valituksen ja kumosi teknisen lautakunnan päätöksen ja poisti jätteen haltijalle vuodelta 1999 määrätyn EKO-maksun.

Hallinto-oikeus lausui päätöksensä perusteluissa muun muassa seuraavan:

"Jätteen haltijan kotipaikka ei ole jätelain 29 §:n mukaan sallittu jätemaksun määräämisperuste. Edellä sanottu Perhon jätemaksutaksan määräys on jätelain vastainen. Suomen perustuslain 107 §:n mukaan tällaista määräystä ei saa soveltaa tuomioistuimessa tai muussa viranomaisessa. Ekomaksun maksuunpano T:lle (anonymisointi tässä) on siten tapahtunut vailla laillista perustetta."

Perhon kunnan tekninen lautakunta valitti hallinto-oikeuden päätöksestä korkeimpaan hallinto-oikeuteen, joka hyväksyi valituksen, kumosi hallinto-oikeuden päätöksen ja saattoi EKO-maksun maksuunpanopäätöksen voimaan.

Korkein hallinto-oikeus perusteli päätöstään seuraavasti:

"Jätelain 2 §:n mukaan jätelaki koskee jätettä, muun ohella sen syntymisen ehkäisemistä ja hyödyntämisen edistämistä sekä jätehuollon muuta järjestämistä. Lain 11 §:n 1 momentin mukaan jätteen haltijan on liityttävä alueella järjestettyyn jätteenkuljetukseen. Jätteen haltijalla tarkoitetaan

jätelain 3 §:n 1 momentin 6 kohdan mukaan jätteen tuottajaa, kiinteistön haltijaa tai toiminnan järjestäjää taikka muuta luonnollista tai oikeushenkilöä, jonka hallinnassa jäte on. Järjestettyyn jätteen kuljetukseen liittymisvelvollisuudesta kunta voi lain 11 §:n 2 momentin nojalla myöntää vapautuksen, jos jätteen määrä on poikkeuksellisen vähäinen ja jos jätteen haltija järjestää itse jätehuollon.

T:n Perhon kunnassa omistamalla kiinteistöllä sijaitsee hänen käytettävissään oleva vapaa-ajan asunto, johon on sovellettava jätelakia. T on kiinteistön omistajana ja haltijana lain 3 §:n 1 momentin 6 kohdassa tarkoitettu jätteen haltija, joka on velvollinen liittymään alueella järjestettyyn jätteen kuljetukseen. T ei ole hakenut kunnalta lain 11 §:n 2 momentissa tarkoitettua vapautusta järjestettyyn jätteen kuljetukseen liittymisestä. Hän on näin ollen jätelain 31 §:n nojalla velvollinen suorittamaan kunnan jätemaksun.

Jättemaksu määrätään lain 30 §:n mukaan kunnan vahvistaman jätetaksan mukaan. Jos jätetaksan mukaista jätemaksua on pidettävä kohtuuttoman suurena tai pienenä, maksu voidaan määrätä taksasta poiketen.

Jätelain 29 §:n 2 momentin mukaan vapaa-ajan kiinteistön jätemaksun määräämisen perusteena ei sinänsä voi olla se seikka, missä kiinteistön haltijan vakituinen asunto sijaitsee. Hyväksytyt taksan mukaan ne kiinteistön haltijat, joilla on vakituinen asunto Järviseudun Jätehuolto Oy:n toiminta-alueella, joutuvat maksamaan huoneistojen lukumäärään perustuvan ekomaksun, jonka suuruus yhden-kahden huoneiston asuinkiinteistöltä on 150 markkaa lisätynä arvonlisäverolla. Tähän nähden ja ottaen huomioon, että vapaa-ajan kiinteistöiltä perittävä ekomaksu 70 markkaa lisätynä arvonlisäverolla on olennaisesti alempi kuin edellä mainittu huoneistojen lukumäärään perustuva ekomaksu, ei ekomaksua kuitenkaan voida pitää jätelain vastaisena. Taksan mukaista vuodelta 1999 maksuunpantua 70 markan suuruista kiinteätä jätemaksua lisätynä arvonlisäverolla ei voida myöskään pitää kohtuuttoman suurena. Näin ollen perusteita T:lle vuodelta 1999 määrätyn ekomaksun poistamiseen ei ole. "

3 RATKAISU

3.1 EKO-maksun ja muiden kiinteiden jätemaksujen periminen

Jättemaksun määräämisperusteet

Jätelain 28 §:n mukaan kunnalla on oikeus kantaa järjestämästään jätehuollosta ja siihen liittyvistä tehtävistä sille aiheutuvien kustannusten kattamiseksi jätemaksua. Jättemaksu voi muodostua yhdestä tai useasta maksusta.

Jätelain 29 §:ssä on puolestaan säädetty jätemaksun määräämisperusteista seuraavaa:

"Jättemaksun määräämisen yleisinä perusteina ovat jätteen laji, laatu, määrä ja noutokerrat. Perusteina saadaan lisäksi ottaa huomioon jätteen keräys- ja kuljetusolot kiinteistöllä ja noutoalueella, kunnan keräysvälineiden käyttö sekä kuljetusmatka kuljetettaessa jäte yksittäisenä kuljetuksena.

Jos jätteen määrää tai laatua ei voida vaikeudetta luotettavasti selvittää tai jos ympäristönsuojelun tai jätehuollon järjestämisen kannalta on tarpeellista, voidaan jätemaksun määräämisperusteina käyttää myös kiinteistön kerrosalaa, henkilöiden lukumäärää tai muuta vastaavaa perustetta."

Eduskunnan lausuma

Jätelakia koskevan hallituksen esityksen (HE 77/1993) erityisperusteluissa on lausuttu ehdotetun jätelain 29 §:n 2 momentin osalta seuraavaa:

"Tapauksissa, joissa jätteen *määrää tai laatua ei voitaisi vaikeudetta luotettavasti selvittää (kursivointi tässä)*, voitaisiin jätemaksu määrätä myös jätteen haltijoina pidettävien henkilöiden lukumäärän, jätteen syntypaikan rakennusten kerrosalan, kiinteistön käyttötarkoituksen tai muun näihin rinnastettavan helposti mitattavan seikan perusteella. Esimerkkinä tällaisesta tapauksesta olisi haja-asutusalueella usealle jätteen haltijalle järjestetty yhteinen jätteiden keräyspiste, jonne tuodun jätteen jatkokuljetuksesta ja käsittelystä voitaisiin maksu kohdentaa keräyspisteen käyttäjille ilman, että keräyspisteeseen tuotujen yksittäisten jäte-erien määrää tarvitsisi erikseen mitata. Edellä tarkoitettuja jätemaksun määräämisperusteita voitaisiin myös käyttää, jos se *olisi tarpeellista ympäristönsuojelun tai jätehuollon järjestämisen kannalta (kursivointi tässä)*. Esimerkkinä tällaisesta tapauksesta olisi kattavasti kaikille kunnan asukkaille järjestetty asumisessa syntyneen ongelmajätteen tai hyödynnettävän jätteen kerääminen. Säännös mahdollistaisi kiinteän perusmaksun perimisen tällaisista palveluista kaikilta palvelun piirissä olevilta jätteen haltijoilta."

Eduskunnan ympäristövaliokunnan mietinnössä nro 11/1993 vp on lausuttu ehdotetun 29 §:n 2 momentin osalta muun muassa seuraavaa:

".....Sen sijaan valiokunta ei hyväksy sitä, että kyseisen momentin nojalla ryhdyttäisiin perimään kiinteää perusmaksua jätehuollon erityispalveluista. Esimerkkinä tällaisesta palvelusta mainitaan perusteluissa kattavasti kaikille kunnan asukkaille järjestetty asumisessa syntyneen ongelmajätteen tai hyödynnettävän jätteen kerääminen.

Valiokunta katsoo, että tällaiset erityispalvelut tulee järjestää yleisin verovaroin eikä perimällä kiinteää jäteperusmaksua. Valiokunta edellyttää, hallituksen huolehtivan siitä, ettei lakiehdotuksen 29 §:n 2 momentin nojalla kunnissa ryhdytä perimään kiinteää perusmaksua jätehuollon erityispalveluista."

Eduskunta on 16.11.1993 hyväksynyt ympäristövaliokunnan mietinnön, jolloin siihen sisältyvästä edellä mainitusta lausumasta on tullut eduskunnan kannanotto.

Eduskunnan lausumilla ei kuitenkaan ole oikeudellista sitovuutta. Lausumat edellyttävät hallituksen ryhtyvän toimenpiteisiin, mutta kysymys on vain poliittisesta velvoittavuudesta. Oikeusasiamiehen tehtävänä ei ole valvoa lausumien toteutumista, vaan eduskunta itse seuraa sitä lähinnä silloin, kun se vuosittain käsittelee kertomusta hallituksen toimenpiteistä (nyk. hallituksen toimenpidekertomus). Kertomusta käsitellessään eduskunta ottaa kantaa siihen, ovatko lausumat edelleen tarpeellisia ja se voi päättää uudesta lausumasta.

EKO- ja muiden kiinteiden jätemaksujen perimisen laillisuus

Eduskunta on hyväksynyt jätelain 29 §:n 2 momentin hallituksen esityksessä 77/1993 vp ehdotetussa muodossa. Säännös mahdollistaa myös kiinteiden jätemaksujen perimisen.

Kunta on jätelain 28 §:n 1 momentin mukaan oikeutettu perimään jätemaksun järjestämistään jätehuollosta ja siihen liittyvistä tehtävistä. Jättemaksu voi muodostua myös useasta maksusta - esimerkiksi kuljetus-, käsittely- ja EKO-maksusta.

EKO-maksun ja muiden kiinteiden jätemaksujen periminen onkin yleisesti hyväksytty oikeuskäytännössä. Korkeimman hallinto-oikeuden päätöksen 20.10.1998 taltio 2261 mukaan EKO-maksu voitiin periä silloinkin, kun jätteen haltija oli vapautettu velvollisuudesta liittyä järjestettyyn jätteenkuljuttukseen.

Hyöty- ja ongelmajätehuollon järjestäminen on hallituksen esityksessä mainittu esimerkkinä tilanteesta, jossa jätemaksun määrääminen henkilöiden lukumäärän, kiinteistön käyttötarkoituksen tai muun näihin rinnastettavan helposti mitattavan seikan perusteella voi olla tarpeellista ympäristönsuojelun tai jätehuollon järjestämisen kannalta. Lisäksi osa EKO-maksulla katettavista jätehuoltopalveluista on sellaisia, ettei palveluiden käyttöä ja jätteen laatua tai määrää voida vaikeudetta luotettavasti selvittää ilman kohtuuttomia kustannuksia. Maksu peritäänkin jo siitä, että palvelut ovat käytettävissä.

Monet jätteen haltijat katsovat, että vapaa-ajan asunnon EKO-maksu ja muut kiinteät jätemaksut pitäisi suhteuttaa vapaa-ajan asunnon käyttövuorokausien määrään. Kaikki EKO-maksulla katettavat kustannukset - kuten neuvonnan, tiedotuksen ja jätehuollon kehittämisen kustannukset - eivät ole suoraan sidoksissa käyttövuorokausiin. Vapaa-ajan asuntojen varustetaso ja käyttöaika vaihtelevat myös huomattavasti. Osa asunnoista voi olla ympärivuotisesti käytettyjä kakkosasuntoja, kun osaa käytetään vain loma-aikana tai satunnaisesti kesäviikonloppuisin. Vapaa-ajan asunto voi olla myös useamman sukupolven tai perheen käytössä. Todellista käyttömäärää ja jätemäärää on vaikea selvittää luotettavasti, eikä selvittämistä voida jättää jätteen haltijan oman ilmoituksen varaan. Todellisen käyttömäärän ja jätemäärän selvittämisen sijaan joudutaankin käyttämään arvioita. Tähän liittyen jätteen haltijat varsin yleisesti arvostelevat vakinaisen asunnon ja vapaa-ajan asunnon maksujen keskinäisen suhteen määrittelyä. A:n kantelussa ei kuitenkaan arvostella Someron kaupungin jätemaksuja tältä osin.

3.2

Someron kaupungin jätemaksutaksa

Someron kaupunginvaltuuston 8.11.1999 § 50 hyväksymän jätemaksutaksan 3 §:n 2 momentissa on määrätty, että mikäli jätteen haltijalla on Loimi-Hämeen Jätehuolto Oy:n toimialueella vakituisen asunnon lisäksi vapaa-ajan asunto, EKO-maksu peritään vain vakinaisen asunnon osalta.

Sanamuotonsa mukaan kyseinen määräys vapauttaa vapaa-ajan asunnot EKO-maksusta koko Loimi-Hämeen Jätehuolto Oy:n toimialueella, jos jätteen haltijalla on vakituinen asunto jossain toimialueen kunnista. Kunnan jätemaksujen perimisestä päättää kuitenkin asianomainen kunta. Tämän vuoksi määräys ei voi koskea vapaa-ajan asunnon EKO-maksujen perimättä jättämistä Loimi-Hämeen Jätehuolto Oy:n toimialueen muissa kunnissa. Määräyksen soveltamisalaksi jäävät näin ollen vapaa-ajan asunnot Someron kaupungissa.

On kuitenkin kyseenalaista, voidaanko jätteen haltijoiden eriarvoista kohtelua jätteen haltijan kotikunnan perusteella pitää laillisena.

Korkeimman hallinto-oikeuden edellä kohdassa 2.3 mainittu päätös ei nähdäkseni anna vastausta tähän. Päätös on annettu taksan mukaan maksuunpantua EKO-maksua koskevassa valitusasiassa. Korkein hallinto-oikeus on päätöksessään katsonut, ettei kyseiselle jätteen haltijalle määrätyn EKO-maksun määräämisperusteena ollut kotikunta. Maksun määrääminen oli perustunut päätöksessä tarkemmin mainittuihin jätelain mukaisiin perusteisiin. Korkein hallinto-oikeus ei ole lainkaan ottanut kantaa jätemaksutaksan laillisuuteen siltä osin kuin siinä oli määrätty, että EKO-maksu peritään vain niiltä, joilla ei ole vakinaista asuntoa jätehuoltoyhtiön toimialueella.

Hallintoneuvos Lauri Tarasti on todennut Korkeimman hallinto-oikeuden 80-vuotis juhlijulkaisussa (Vammala 1998, s. 205), että jätelain 29 § ei tunne jätteen haltijan tai kiinteistön omistajan kotikuntaa jätemaksun määräytymisperusteena eikä sen voitane katsoa sisältyvän myöskään pykälän 2 momentissa tarkoitettuun "muuhun vastaavaan perusteeseen". Myös edellä mainitussa korkeimman hallinto-oikeuden päätöksessä on todettu, että "jätelain 29 §:n 2 momentin mukaan vapaa-ajan kiinteistön jätemaksun määräämisen perusteena ei sinänsä voi olla se seikka, missä kiinteistön haltijan vakituinen asunto sijaitsee".

Suomen perustuslain 6 §:n 1 momentissa säädetty ihmisten yhdenvertaisuus lain edessä merkitsee ensi sijassa vaatimusta yhdenvertaisuudesta lain soveltamisessa. Säännös sisältää periaatteen, että viranomaisen tulee soveltaa lakeja asettamatta ihmisiä eri asemaan muilla kuin laista ilmenevillä perusteilla.

Vapaa-ajan asunnon EKO-maksun määrääminen sen perusteella, missä jätteen haltijan vakinainen asunto sijaitsee, on mielestäni lähtökohtaisesti jätelain 29 §:n ja Suomen perustuslain 6 §:n 1 momentin vastainen.

Tässä yhteydessä on kuitenkin syytä muistaa, että jätelain 27 §:n säännös huomioon ottaen jätemaksujen perimisen tulisi ensisijaisesti perustua aiheuttamisperiaatteeseen. Vaikka jätelaki ei tunnekaan jätteen haltijan vakinaisen asunnon sijaintia loma-asunnon jätemaksun määräämisperusteena, jätteen haltijan vapauttamista vapaa-ajan asuntonsa EKO-maksusta olisi mielestäni pidettävä lainmukaisena, mikäli vapaa-ajan asunnosta ei todellakaan aiheutuisi mitään EKO-maksulla katettavia lisäkustannuksia vakinaiseen asuntoon nähden.

Someron kaupunginhallituksen lausunnon mukaan EKO-maksulla katetaan jätteiden hyötykäytön ja kotitalouksien ongelmajätehuollon järjestämisestä sekä jäteneuvonnasta ja jätehuollon kehittämistä aiheutuvat pääoma- ja käyttökustannukset.

Mitä tulee hyötyjätteiden ja ongelmajätteiden keräykseen, niin voidaan todeta, että esimerkiksi kerrostaloasunnon ja vapaa-ajan asunnon po. jätehuoltopalveluiden tarve saattaa olla hyvin erityyppinen. Vakinaisen asunnon ja vapaa-ajan asunnon tuottama jäte ei myöskään ole samaa jätettä. Ei voida myöskään ajatella, että loma-asunnon hyöty- ja ongelmajätteet aina toimitettaisiin vakinaista asuntoa palveleviin hyöty- ja ongelmajätteen keräyspisteisiin. Jokainen vapaa-ajan asunto osaltaan lisää jätehuoltopalveluiden tarvetta ja paineita hyöty- ja ongelmajätteen keräyspisteen perustamiseen/kapasiteetin lisäämiseen vapaa-ajan asunnon sijaintialueella. Vapaa-ajan

asuntoja varten saatetaan joutua erikseen järjestämään jäteneuvontaa ja tiedottamista myös alueellisesti.

Someron kaupunki on vapauttanut vapaa-ajan asunnot EKO-maksusta, jos jätteen haltijalla on vakinainen asunto missä tahansa Loimi-Hämeen Jätehuolto Oy:n toimialueen kunnista. Vapauttaminen muodostuu ongelmallisemmaksi kuin mitä yhden kunnan kyseessä ollen, koska mainitun jätehuoltoyhtiön toimialue on hyvin laaja. Toimialue käsitti jo kaupunginvaltuuston päätöksen aikaan 17 kuntaa ja nykyisin siihen kuuluu peräti 21 kuntaa. Vakinaisen asunnon ja vapaa-ajan asunnon välinen etäisyys saattaa olla jopa 150 kilometriä. Tällöin korostuu se, että vapaa-ajan asunto lisää jätehuoltopalveluiden tarvetta ja paineita hyöty- ja ongelmajätteen keräyspisteen perustamiseen tai kapasiteetin lisäämiseen nimenomaan vapaa-ajan asunnon sijaintialueella. Näiltä osin ei ole kysymys samoista kustannuksista mitä jätteen haltijan vakinaisen asunnon EKO-maksulla katetaan.

Myös Suomen Kuntaliitto on katsonut A:n kantelun johdosta tänne antamassaan lausunnossa, "että vakinaisten asukkaidenkin loma-asunnot saattavat aiheuttaa lisää jätehuollon kustannuksia."

Edellä lausutun perusteella kaupunginhallituksen väittämä, että jätteen haltijan kiinteistöjen/asuntojen lukumäärällä ei olisi mitään vaikutusta EKO-maksulla katettavien kustannusten syntymiseen, ei mielestäni voi pitää paikkaansa. On tosin mahdollista, että vakinaisen asunnon ja vapaa-ajan asunnon EKO-maksuissa on osittain päällekkäisyyttä. Mahdollinen päällekkäisyys tulisi mielestäni kuitenkin ottaa huomioon porrastamalla maksuja taksassa tai määräämällä maksu yksittäistapauksessa jätelain 30 §:n nojalla taksasta poiketen sen sijaan, että jätehuoltoyhtiön toimialueella vakinaisesti asuvien vapaa-ajan asunnot kokonaan vapautetaan maksusta.

Edellä kerrotun perusteella pidän Someron kaupunginvaltuuston 8.11.1999 hyväksymän jätemaksutaksan 3 §:n määräystä jätelain 27 ja 29 §:n vastaisena. Loimi-Hämeen Jätehuolto Oy:n toimialueen asukkaita perusteettomasti suosieksaan se loukkaa myös perustuslain 6 §:n 1 momentissa jokaiselle turvattua oikeutta yhdenvertaiseen kohteluun lain edessä.

4

TOIMENPIDE

Saatan edellä esittämäni käsityksen Someron kaupunginvaltuuston hyväksymän jätemaksutaksan 3 §:n määräyksen lainvastaisuudesta kaupunginhallitukselle vastaisen varalle tiedoksi. Jäljennös tästä päätöksestäni lähetetään tiedoksi myös Loimi-Hämeen Jätehuolto Oy:lle, ympäristöministeriölle ja Suomen Kuntaliitolle.